

Sygn. akt III PK 118/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o przywrócenie do pracy lub zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 15 stycznia 2016 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 lipca 2015 r., którym między innymi zasądzone od G. Spółki z o.o. w T. na rzecz powoda S. P. kwotę 12.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 161 oraz art. 163 i w związku z art. 100 § 2 i 4 k.p., art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 161 i art. 163 k.p., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda

kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę

obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie jest więc takim zagadnieniem pytanie o to, „czy kolejne (jedno z wielu) zachowanie pracownika, którego zatrudnienie w związku ze specyfiką i rodzajem obowiązków jest mało sformalizowane, tj. pracownik może samodzielnie decydować jakie czynności i gdzie będzie wykonywał danego dnia, polegające na skorzystaniu przez niego z urlopu wypoczynkowego bez wcześniejszego otrzymania zgody pracodawcy, pomimo wielokrotnych słownych upomnień i pouczeń przez pracodawcę o konieczności otrzymania zgody pracodawcy na skorzystanie z urlopu wypoczynkowego przed udaniem się na urlop, w sytuacji gdy wcześniejsze naruszenia dyscypliny pracy nie skutkowały nałożeniem kar porządkowych na pracownika oraz uznaniem jego nieobecności w pracy za nieusprawiedliwione, jest ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych powodującym zagrożenie interesów pracodawcy i stanowi uzasadnioną przyczynę rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., czy też wskazane powyżej okoliczności świadczą o „zwykłym” naruszeniu obowiązków pracowniczych, niepowodującym zagrożenia interesów pracodawcy i nie stanowią uzasadnionej przyczyny rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.”. Z uwagi na odniesienie go do okoliczności konkretnej sprawy, ma bowiem w istocie charakter zastrzeżeń do właściwego subsumowania faktów pod stan faktyczny abstrakcyjny wynikający z przepisów, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.